

Folketingets Retsudvalg

MINISTEREN

18. maj 2006

Folketingets Retsudvalg har i skrivelse af 27. april 2006 (Ad REU alm. del) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål 348:

Spørgsmål 348:

”Det er kendt, at der som følge af de kinesiske adoptionsregler reelt ikke bortadopteres børn, der ved modtagelsen er under ca. 10 måneder gamle. Det er særdeles sjældent, at børnene er yngre, i meget sjældne tilfælde har barnet været 7-8 måneder ved barn i forslag, og dermed ca. 9 måneder ved afhentningen. En dispensation fra 12-36 måneders godkendelsen i de konkrete tilfælde vil derfor være en meget lille dispensation. Hvad afholdt ministeren fra at give dispensation for denne ubetydelige forskel?”

Svar:

Jeg er bekendt med, at det i forbindelse med diskussionen af de nye retningslinier omkring formidlingen fra Kina har været bragt op, at børnene reelt som minimum er 6 måneder, når de bringes i forslag, og dermed normalt 9 måneder eller ældre, når de hjemtages.

Jeg skal i den forbindelse henvise til min besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål 316, hvori jeg redegør for, hvorfor jeg ikke finder, at ansøgere med godkendelse til barn på 24 måneder eller mere uden videre kan få dispensation, således at det tillades, at de modtager børn i alderen 8-12 måneder.

Det fremgår således, at en beslutning om, at der for en mindre gruppe adoptanter kan ses bort fra den oprindelige godkendelse, vil medføre, at disse ansøgere i relation til alder stilles væsentligt bedre end andre jævnaldrende ansøgere, og at en sådan forskelsbehandling efter min opfattelse vil være usaglig.

Jeg forstår det nye spørgsmål sådan, at der argumenteres for, at ansøgere med godkendelse til barn på 12-36 måneder bør få dispensation, således at de kan modtage børn i alderen 9-12 måneder.

Det er min holdning, at også en generel dispensation til denne gruppe af adoptionsansøgere – uanset at der naturligvis vil være tale om en mindre dispensation end den, der ville

være relevant til ansøgerne med godkendelse til barn på 24-36 måneder - vil være usaglig, idet ansøgerne vil blive behandlet anderledes end andre jævnaldrende ansøgere.

En sådan generel dispensation ville betyde, at en godkendelse til et barn på 12-36 måneder reelt vil være en godkendelse til et barn på 0-36 måneder for de ansøgere, der har valgt netop Kina som afgiverland, og dette vil efter min opfattelse være svært at forsvare over for andre ansøgere med en godkendelse til barn på 12-36 måneder. Grunden til, at det reelt vil være en godkendelse til et barn i alderen 0-36 måneder, er, at godkendelsesrammerne efter praksis udformes med 1 års interval.

Det bemærkes i den forbindelse, at det også i forhold til andre afgiverlande end Kina gælder, at de fleste børn er ældre end 6 måneder, når de bringes i forslag.

Der henvises desuden til min besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål 346.

Lars Barfoed

/Charlotte Meibom